

27.11.87 (saja viiekümne kolmas päev)

Kell on praegu kusagil kaheksa ringis, kui täpne olla, siis kaheksa ja kümme minutit. Homme samal ajal peate isa juubelit ja võtate ehk ka minu terviseks. Eks seda lähaks muidugi ka tarvis, eriti siin. Aga ühte ma ütlen, eriti muretseda minu pärast ei maksa, sest ennegi on siin oldud ja siit ühes tükis tagasi mindud ja ega minagi kuhugi ei jää. Soovin teile siit head peotuju ja et need koosviibimised oleksid ikka sama lõbusad kui siis kui ma kodus olin ja mida ma mäletan. Mind laua taga „leinama“ hakata ei ole mõtet, asjade käiku see nagunii ei muuda, ainult oma tuju rikute ära. Sõjavägi on sõjavägi ja kõigil tuleb oma aeg ära olla.

Esmaspäeval jagatakse meid pataljonidesse. Kuhu ma sattun, seda praegu ei tea, väike lootus on saada omale erialale. Midagi paremat ma praegu loota ei tahagi.

Muide, tähti DRA ei ole mõtet kirjale peale kirjutada. Mulle tehti juba märkus, et ma teataks koju, et ei kirjutataks. Nende tähtedega kirjad pidavat liiga silma torkama ja võidakse silm peale panna ja kontrollima hakata, sest postitalituses töötab igasuguseid inimesi.

Täna sain oma esimese palga tšekkides. Kaksikümmend kaks tšekki. Selle eest ostsin endale poest kraematerjali ja magusat. Siin on saada igasuguseid Jugoslaavia maiustusi ja oli soov neid proovida. Ei olnudki teab mis erilised. Kommid ja küpsised põlevad, kui neile tikuga tuli otsa pista. Ei tea, millest nad tehtud on? Siin on saada ka Eesti maiustusi, šokolaadi, kolme sorti vahvleid, iiriseid ja komme Hanejalg. Milliseid teid mööda nad siia on sattunud, seda ei oska öelda, aga siin nad on. Muide, igal õhtul sööme Eesti kalakonserve „Skumbria õlis“. Rohkem Eesti kaupu ei ole silma hakanud. Ahjaa, peale selle on siin veel Eesti tikud, need Viljandi tikuvabriku omad.

Täna on reede õhtu, täna kino ei ole. Muidu on aga viiel päeval nädalas kino. See on ka ainus koht, kus oled poolteist või kaks tundi iseenda ja oma mõtetega. Filmid ei ole suurem asi ja enamik on neist õudselt igavad. Oma vanuselt on mõned minuealised, siis võite arvata, millise kvaliteediga nad on. Ja kui see film tõesti vaatamist väärt ei ole, siis saab poolteist tunnikest tukkuda.

Teie kirja koos ajalehega sain kätte, seega ajaleheuudiseid võite edaspidigi saata, nii Noorte Häält kui Koitu, saab vähemalt koduste uudistega kurssi. Senimaani ei

ole harjunud lugema venekeelseid lehti ja ega vist ei harjugi, sest mitte miski ei tõmba neid lugema.

Nagu näete, kirjutan vihikulehele. Täna poes vaatasin, et on küll kirjapaberit, aga kakssada lehte pakis. Tekib küsimus, et kuhu nad panna ja kuidas hoida, et laiali ei jookseks. Varastamine on siin ka moes, ikka kuuled, et ühe või teise asjad on peremehe maha jätnud. Kui teaks, kes sellega tegeleb, siis lahingoperatsioonil jätaks ta vist haavatuna lamama (õudselt julm). Eks oma asjade järele tuleb valvata.

Lõpetan ja olen homme koos teiega pidulauas.